

man skulde bygge Værkstederne saa store, at man kunde bygge sine egne Lokomotiver. Som Grund til, at man ikke gjorde det den Gang, anførte man økonomiske Vanskeligheder, hvad jeg dog nu ikke tror var det væsentlige Motiv, men det var i alt Fald det Paaskud, man brugte. Nu vil det i alt Fald være saaledes, at man med Lethed, hvad Dag som helst, kan begynde at bygge nogle enkelte Lokomotiver. I sidste Rigsdags-samling under den daværende Trafikminister blev der rettet en Henvendelse til Statsbanerne, om de kunde bygge nogle Lokomotiver. Der kom det Svar, at der var ikke noget i Vejen for, at de hvad Dag som helst kunde bygge nogle enkelte Stykker. Det er saadan der ude, at de ikke altid have tilstrækkeligt Arbejde med Reparationer, og derfor var det ønskeligt, om de kunne faa noget nyt Arbejde at putte ind imellem. Derfor tror jeg ikke, man har Lov til at sige, at Statsbanerne ikke kunne bygge Lokomotiver, og at det vil blive dyrere, end hvis man lod dem bygge ad privat Vej. Jeg synes, at naar Ministeren siger saaledes, er det, ligesom om han noget drager i Tvivl, at Værkstedsledelsen, Værkstedsbestyrelsen, Værkstedsmestrene lede disse Værksteder paa en tilstrækkelig økonomisk Maade, jeg tør forsikre ærede Medlemmer og den højtærede Minister om, at de Akkorder, som blive satte ude paa Statsbanernes Værksteder, ikke ere større, end at en Specialist, en Mand, som maaske i flere Aar har arbejdet ved det Stykke Arbejde, kan tjene en nogenlunde ordentlig Løn. De Herrer Værkmestre varetage sikkert Statens Interesser paa en tilfredsstillende Maade, saaledes at Arbejderne ikke faa Løn uden Arbejde, men maa levere et tilstrækkeligt Ækivalent for den Løn, de faa. Det vilde være ganske naturligt, om Staten udførte dette Arbejde selv i Lighed med; at man paa Orlogsværftet laver sine egne Torpedoer og andet Materiel, og at man paa Laboratorieafdelingen laver sine egne Patroner osv. Men hvis man af en eller anden Grund ikke vil det, maaske af Princip, saa mener jeg, at man maa gøre et Forsøg med den private Industri. For mig er det ikke det væsentligste og vigtigste, om det bliver udført indenfor Statens egen Ramme eller af den private Industri, for mig er det væsentligste og vigtigste, at Pengene blive her i Landet, og at Arbejdet bliver udført herhjemme; og at man i Stedet for at henvise Folk til Arbejdsløshed kan give dem det Arbejde,

vi have herhjemme. Jeg mener, at den Beretning, som er kommen fra den Kommission, jeg nævnedes før, kan lægges til Grund for Forhandlinger med Fabrikanten indenfor Jernindustrien. Det kan være, at ikke alt kan bruges, men der kan maaske findes en anden Form, om man ikke vil give disse Øre, som ere sat paa i de forskellige Aar som Tillæg til Lokomotivbygning. Maaske kunde man lave en rund Sum, fikser Beløbet, og maaske kunde der findes andre Udveje til at grundlægge en Lokomotivindustri herhjemme. Jeg ved, at der er Fabrikker, som hvad Dag som helst gerne ville paabegynde dette Arbejde, der er blandt andet et Firma i Aarhus, Wied og West, som er absolut kvalificeret dertil, og som har et af de største Værksteder udenfor København og Sporforbindelse eller Adgang til Sporforbindelse og alt andet, som kan være til Fordel for denne Sag. Derfor vil jeg gerne appellere til den højtærede Minister og bede ham tage denne Sag under velvillig Overvejelse, for at man kan faa paabegyndt dette Arbejde.

Det næste Spørgsmaal, jeg har til den højtærede Minister, angaar Statsbanepersonalets Pensionsforhold. Der er, saa vidt jeg ved, indsendt et Andragende til den højtærede Minister, og jeg vil gerne spørge denne, om disse Arbejdere kunne vente Svar i en nær Fremtid, og om den højtærede Minister vil være med til at forandre den nu bestaaende Pensionslov. Denne Lov er fra 1903, den Gang da Statsbanedriftens Ordning blev vedtagen. Der er enkelte Punkter indenfor denne Lov, som trænge til Revision, Forbedring og Forandring, fordi de ikke ere tidssvarende i Øjeblikket. I denne Lov, som er optrykt under Lov af 27. Maj 1908, findes i § 29 Punkt d en Bestemmelse, som siger, at Pensionen beregnes efter vedkommendes Tjenestetid som fast ansat efter det fyldte 25de Aar og efter Gennemsnitsbeløbet af den Lønningsindtægt, som han i de sidste 5 Aar har haft. Det er jo saadan, at de første 10 Aar medregnes ikke som pensionsgivende. Der er vist ikke noget at sige til det, men det er den anden Bestemmelse om de sidste 5 Aars Gennemsnitsfortjeneste, der er lidt uheldig og uretfærdig. De Tjenestemænd, som ere paa Maanedsløn, have den samme Maanedsløn, hvad enten de ere syge, eller de arbejde, medens det for de timelønnede Arbejdere er saaledes, at for hver Dag de spille, afdrages dette Beløb, saa at de kun faa for de Timer, de arbejde. Naar nu en Arbejder